

Nek na palači doma moga...

Kuca ponoć na starom drvenom satu, kuca poput kovača dok oblikuje svoj savršeni uzorak metala. Moja duša nijema, tiha poput muka, još ponegdje plavim okom zuri. Pružio sam korak, otišao sam. Još do maločas stajaše mi bliži pokraj mene, kao na nekoj proslavi obučeni u crninu, opijeni crnim vinom tuge. Jaukaše kao da im je netko pričepio prst, plakaše kao da u sebi skrivaše veliku žalost. Na pragu moje palače bez prozora ostaviše koji cvijet, crvenu ružu ljubavi, bijeli ljiljan nevinosti i plavu margaretu, moju omiljenu. Dugo su stajali, klečali i molili. Ponesen njima, i ja sam kleknuo, ali za dušu svoju nisam molio. U svoje misli i molbe, sabrao puno više od raja, a puno manje od pakla. Molio sam Boga za njih. Nek na palači doma moga ostave širom otvoren balkon.

Na krilima vjetra nek se prolome gromki zvuci kopita konja bijela, u prašini iznad njega nek ožive slike moga kukuruza dok se još njiše. Ne zaustavljajte kopito jer kad dim krasne moje zemlje upiju Božji oblaci i kukuruzi će se prestati njihat. Oh, vi srpanjske zvijeri, ostavite jedan i za me! Skrijte ga nasred polja, zašтите od oštarih kljunova i poganih ruku. Neću ga jesti, makar mi ga majka skuhalo k'o što je i lani. Neću, obećajem! Prepustit ću očima čari, nek se zasite. S moga balkona, on se još njiše.

Dajte mi riječ, preuzvišena gospodo, Brda i Planine, kako korito moje Bosne nećete dirati. Ne tvorite od mene neprijatelja svoga jer svaki vir skrivaše odjek moje radosti. Na svojim valovima, još u zanosu, Bosna mi nosi djetinjstvo. U prikazu kao na filmu, tamo se kupa izvor moje sreće, a na stijenama počiva i pak hrani moju dušu. Hrani se poput stare lipe, pokojnog Joze dok korijenima lukavo grabi kapljice vode. Pod lipom, maleni žepački grašak jede naranču, niz ruku slijeva mu se slatki sok i prekriva mu listove, na dječjem licu radost. U sjeni djetetovoj, vidim sebe kako pohlepno grizem onu jabuku, jabuku kanjušku. I sad promatram sa svoga balkona i više nisam siguran drži li to dijete naranču, jesam li to dijete ja i miješa li mi se san i java. Jedno znam, kad bih bio majka čvrsto

bih zagrlio i lipu i kanjušku i oblak što se tromim hodom vuče. U naručje svoje stavio bih tebe zemljo moja, tebe, Žepče moje. Eh, da su mi ruke velike ko svemir pa da zagrlim i doli i brijegove, šume i livade, tradiciju i običaje.

Pustite dragi moji ljudi, nek o mjesecu prosincu padne pokoja pahulja i na srce moje, pulsirat će tada ponovno poput batića na klaviru u harmoniji skladbe. Možda će iskočiti od dragosti iz ritma, neće se skladatelj ljutiti jer pahulje su s neba svetoga. Nebo iznad palače moje toliko je tajnovito i moćno, da bih poželio plaštom ga skriti ili u kutijicu staviti. Neka ostane kao predivni odsjaj zvijezde u oku plavom, nek ostane kao vatra što tinja u biću svakom.

Ne vratim li se, o Žepče moje, o milo moje, nek na palači doma moga ostave širom otvoren balkon...

POKAJANJE

Nova kugla u grlu
Dok vapiš za srećom
Nemiran bivaš
I tražiš nešto više
Nekog tko te čeka
Voli i brine
Skriva te od oluje
Vihora i kiše
Neku novu nadu
Neko bolje sutra
Neku višu silu
Veselje i spokoj
Utjehu prostu
Da pokida lance
Otključa ti srce
Već zahrđali okov
A ne znaš stranče
Da duša ti hropti
Trune polako
Jer izdajicom bivaš
Od doma svoga
Sebično bježiš
Igraš lovice
Bojiš se, skrivaš
Vrati se natrag
U žepačku šaku
U postelju meku
Toplinu i raj
Da ne čeka mati
Do kasnih sati
Izgubljeno dijete
Uz ugasle svijeće sjaj

Moje Žepče

Ispod Visa srce bije,
to su pisca čarolije.

Žepčom teče rijeka Bosna,
a u Žepču ljudi dosta.

A na glavnom žutom mostu,
piše pisac pjesmu prostu.

A od Žepča pa do Bišća,
čuješ pjesme Ibrišimovića.

Na Trznoj djece vri,
trče, skaču, dok vjetar piri.

Ispred pozorišta kugla ima,
tu prirodnu ljepotu malo ko ima.

U Preku na kiseljaku,
momci osvajaju curu svaku.

Svakog petka glas ezana se čuje,
zove imam sa munare Trzanske džamije.

Zvono s crkve otkucava
da narod Žepča ne prespava.

Ljudi žure, ulice se pune,
to je radost moga Žepča, kume.

Moje Žepče

Počinje da pada veče,
Kroz prozor sobe posmatram moje Žepče.

Noće je tiha, kao i ulice,
Samo mjesečevo se vidi lice.

Ono kao da čuva ovaj grad,
Brani kiši da ga kvasi
Pa se čini kao da bi htjelo
Da ga njegovo lice uvijek krasi.

A kad svane novi dan,
Kao sve od sreće da skače
Znam da to nije san
Nego stvarnost i naše malo Žepče.

MOJE ŽEPČE

Usred Bosne, na broju sedamnaest, između Zenice i Doboja, blista grad mog postojanja. Ime mu je Žepče.

Grad Žepče stanuje u dolini. Okupan je mirisom poljskog cvijeća. Majčica mu zelena staza po kojoj gaze najjači borci za budućnost naše domovine- djeca. Sestrica mu Sunce što se grli sa vrhovima planina- visoke i prkosne; okružuju kolijevku zavičaja i štite je od naleta hladnog vjetra. Moj grad ima brata. On se zove imenom plodnog polja na kojem se neprestano odvija ciklus života- zasije se sjeme i ono proklija, izraste biljka, razvije se plod, nahrane se gladna usta. Biljka uvehne i onda iznova kreće proces što svjedoči da se ovdje živjelo, živi se i živjet će sve dok ciklus postoji u svom kruženju i življenju časnih, vrijednih Žepčaka i Žepčanki. Ako me pitate ko je to tata najljepšega grada, ja vam odgovor dajem da je to povelja Stjepana Tomaša. Moj grad i rođendan slavi kroz nekoliko dana. Zabava će četrnaestog desetog biti velika i odabrana. Kroz moj grad protiče rijeka Bosna i on obiluje vodama čistim poput kristala. U mom gradu su šume značajan prirodni resurs. Tu se voćarstvo i stočarstvo razvijaju svakodnevno. Moj grad posjećuju turisti zbog izobilja prirodnih ljepota kao i srdačne dobrodošlice Žepčaka i Žepčanki. Ako dođete u moj grad, obavezno posjetite Gospino svetište, Križ mira u MZ Ozimica, Alibegovu džamiju kao nacionalni spomenik Bosne i Hercegovine, Matinski vis, vidikovac i poletnu stazu za paraglidere na Previli. U mom gradu se održava „prela“ i u njemu narod veselo igra i pjeva. Kroz historiju svog nastanka, moj grad se razvijao kao trgovačko središte, a danas je on snažno gospodarstvo s razvijenim poduzećima, ugostiteljstvom, građevinarstvom i proizvodnjom. Klima mog grada je umjereno oštra, a klima u srcu stanovništva izuzetno blaga. Moj grad ima dušu. Ako nekada svratite u moj grad, ponesite torbake i košarice te uberite tople pozdrave. Poslušajte melodije naše sloge i pogledajte izložbu radova na temu iskrenog prijateljstva. Ako ikada odete iz mog grada, zagrlite čvrsto sjećanja i potrudite se da ga posjetite ponovo, jer svi putevi sreće vode do ljubavi, a drugo ime mog grada je ljubav.

Žepče- moj grad Žepče se zove Ljubav...Ljubav! Moj grad je ljubav, a u narodu je prozvan „darovi Božji“. Primite darove iz njedara mog grada i zapjevajmo sada:

Žepče, Žepče dušu ima
 Ponos nam je svima
 Žepče, Žepče
 Nek' se zna
 U njemu je Ljubav sva

Žepče, Žepče
 Dušu ima
 Ponos nam je svima

MOJE ŽEPČE

Grade moj mali,
zovem te vječnim domom svojim.
Velik si mi kao Čovjek.
Svaki kutak tvoj priča priču.

Bake i djedovi kao stara stabla
vjetrovima vremena raznose mudrost i iskustvo.
Svjetionici su srcima, svjetlo za svakoga.

Školska dvorišta u smijehu i radosti,
vedro dječje nebo bezbrižnosti.
Svijet bez oblaka – nada budućnosti.

Crkvena zvona odjekuju dolinom,
iz džamije molitva se čuje.
Tri naroda zajedno koračaju,
želju mira imaju.

Grade moj veliki,
duga je priča tvoja
gdje se prošlost i sadašnjost susreću.
Neka čarolija ostane vječno
blago u srcima Žepčaka.

LITERARNI NATJEČAJ „MOJE ŽEPČE“ 2023

ŠIFRE

SREDNJE ŠKOLE

- 2423 – Agata Perković IVa, KŠC „Don Bosco“, Gimnazija Žepče
- 2223 – Mariela Mandura IVb, KŠC „Don Bosco“, Gimnazija Žepče
- 2723 – Lamija Alajbegović III 7, Srednja mješovita škola „Žepče“

OSNOVNE ŠKOLE

- 1323 – Sajra Grabus VI 1, OŠ „Abdulvehab Ilhamija“, Željezno Polje
- 0423 – Hannah Ajan VI r., OŠ „Fra Grga Martić“ Ozimica
- 0323 – Nikol Dragičević IXb, OŠ „Fra Grga Martić“ Ozimica